

1—2—3—4 Eder. Land, som sætte de Paagjældende istand til efter en dem forud given Plan at træffe en anden Ordning med Hensyn til deres Landbrugs Ordning, end de hidtil have været istand til,— have viist sig at bære en overmaade nyttig Frugt paa mange Steder, og vi se jevnlig, at Begjæringer om saadanne Laan, der, om de end ere meget smaa, dog have noget Tiltalende for de Bedkommende, fordi de blive dem eftergivne Næret efter eller to Aar efter som Præmier for det, de have udført, mere og mere komme frem fra det ganske lille Jordbrug. Jeg tror, at det Middel her er givet til at komme ud af det Besvær og det Trængsel, som mange af de smaa Folk befindende sig i, vil være af den højeste Nytte, og efter min Opfattelse allerede nu afgiver en høist paatrængende Hjælp til at bringe hele Sagen ind i det Spor, som vi maa ønske snarest mulig at komme ind paa. Hvad der med Hensyn til Sagens Behandling i det andet Thing kunde være at bemærke fra min Side, er, at det er forekommet mig at være glædeligt, at det, trods de mange Betæneligheder, som have gjort sig gjældende der, selv efter at Sagen havde været behandlet i et Udvalg, der havde drøftet den ogsaa forrige Gang, den var i Landstinget, dog er lykkedes mod den Betænkning, der var fremkommen, ved den Støtte, som Sagen fik hos vor høitærede Indenrigsminister, at opnaa, at man ikke svigtede alt for meget det, man havde vedtaget i Folkethinget, men at man uanset Betænkningens Indhold, dog gik til at forhøje den Sum, der i sin Tid var vedtagen i Landstinget, saa at den blev omtrent det Dobbelte af, hvad der i sin Tid var vedtaget af Landstinget. Jeg behøver ikke her at udtale, at jeg anser det for ønskeligt, at vi Alle stemme for Loven; den vil vistnok gaa igjennem ganske enstemmig, og jeg er overbevist om, at den af de praktiske Jordbrugere, saavel større som mindre, vil blive modtagen med stor Glæde og stor Taknemlighed.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 58 St. mod 1.

Det bliver nu at tilfille Statsraadet.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Æneste Behandling af Forslag til Lov om Spare- og Laanekasser.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 613 ff; Udvalgets Erklæring i Tillæg B.)

Intet Endringsforslag var fillet.

Lovforslaget som Helhed fattes under Forhandling.

Ordføreren (Spruy):— Forslaget, som det nu foreligger, er i alt Væsentligt overensstemmende med det Forslag, der sidst vedtoges af det høie Thing. Det er kun paa et enkelt Punkt, at der er foretaget Forandring af Landstinget, nemlig i Slutningen af § 6. Denne Slutning løb i Folkethingets Forslag saaledes: „Nævnets Kjendelse er endelig. Bliver der efter Decisionens Udfald Spørgsmaal om Ansvar for Bestyrelsen til Straf eller Erstatning, gjøres saadant Ansvar gjældende ved Domstolene.“ Disse to Sætninger ere i Landstingets Redaktion blevne til een, der lyder saaledes: „Nævnets Kjendelse er endelig, dog at den eller de, hvem der efter Kjendelsens Udfald skulde paahvile noget Pengeansvar, kunne forlange Spørgsmaalet herom afgjort ved Domstolene under et Spørgsmaal, som vil være at anlægge af Sparekassenspektøren.“ For en ikke ringe Del er den Forandring, der saaledes er foretagen, en Redaktionsforandring, der ikke i Virkeligheden ændrer det, der ogsaa var Folkethingets Tanke. Naar det nemlig i Slutningen af § 6 tilføjes, at Spørgsmaalet om Ansvar til Straf og Erstatning skulde gjøres gjældende ved Domstolene, var det fra Folkethingets Udvalgs Side betragtet som Noget, der i og for sig var selsølgelig, men som man for en Ordens Skyld og for at affjære en Tvivl, der var opstaaet, troede det hensigtsmæssigt at tilføje. Den Forandring, der er foretagen i Landstinget, udtaler dette paa en anden Maade, men Meningen er i Virkeligheden den samme. Det Nye, der er kommet til i Landstinget, er det, at Erstatningsansvaret skal gjøres gjældende af Sparekassenspektøren. Der stod ikke i vort Forslag Noget om, hvem der skulde anlægge en saadan Sag. Det var Forudsætningen, forsaavidt Erstatning angik, at Sagen vilde blive at anlægge af Decisionen, som altsaa i visse Tilfælde vilde være Sparekassenspektøren, i andre Tilfælde Generalforsamlingen, et Repræsentantskab eller Egnende. Nu er det efter Landstingets Redaktion i alle Tilfælde Sparekassenspektøren, der anlagger Sagen. Udvalget har ment, at dette i og for sig er en Forbedring af Loven. Med Hensyn til Formen er der foregaaet den Forandring, at efter Landstingets Redaktion bliver det Bestyrelsen eller den, hvem Ansvaret paahviler, der kan forlange Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene. Nu er det jo ganske vist i Almindelighed ikke den, som skal betale, der er mest hidsig for at faae Sagen frem; men forsaavidt kan det jo være nyttigt udtrykkeligt at udtale det, som det dermed maa antages at være Meningen, at man har villet give Bestyrelsen en Ret til at forlange